

is, világutazó akartam lenni... Lefekvés után sokat ábrándoztam. A csillagokból próbáltam kikutatni, merre vannak anyámék, a testvéreim. Mintha más, egy idegen égboltozat nézett volna itt ránk. Az otthonit már ismertem és megbarátkoztam vele. Az otthoni csillagok külön világokba vezettek, s tudtam, hogy nappal hol tartózkodnak. Kutakba bújnak be, és ott alszanak. Akik jártak már igen-igen mély kútban, azok a víz tükrén nappal is láthatják a csillagokat. Tudtam, merre indul a Göncöl szekere, mikor kotlósodik a Fiastyúk, és a Hajnalcsillag megjelenése nekünk annyit jelent, mint a városi embernek a gyári sziréna hangja.

Fáztam.

Közelebb húzódtam cimboráimhoz. Csorti és Jancsi már mély, egyenletes szusszanásokkal aludt. Palló Jancsi, az én testvéri jó cimborám néha mocorgott, makogott álmában. Vajon merre jár?

Ahogy néztem őket, és megpróbáltam álmaikat kikutatni, megnyugodtam. Már abban is bizonyos voltam, hogy reggel minden gond nélkül megtaláljuk a gyulladt szemű útitársat, akinek kőművescimborája majd elintézi felvételünket.

